

Громадянки України Рейніш Ольга Михайлівна

Конституційне звернення

щодо офіційного тлумачення у зв'язку з суперечливістю регулювання порядку реалізації конституційних прав та свобод людини і громадянина відповідно до статі 15, частини 1 та абзацу 2 частини 2 статті 16 Цивільного кодексу України у взаємозв'язку з положеннями статей частин 2 статей 55 та 124 Конституції України та статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Відповідно до статті 15 Цивільного Кодексу України - кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання. Кожна особа має право на захист свого інтересу, який не суперечить загальним засадам цивільного законодавства.

Частиною 1 статті 16 Кодексу передбачено, що кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу, частинної 2 цієї статті передбачено - суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом.

Частиною 2 ст.55 Конституції України передбачено, що Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, ч. 2 ст. 124 Конституції - юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі.

Статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція), передбачено - кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні законів України.

Відповідно до ст.94 Закону України «Про Конституційний Суд України» «Підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Щодо суперечливості регулювання порядку реалізації конституційних прав та свобод людини і громадянина та неоднозначного застосування судами загальної юрисдикції одного і того самого положення - частини другої статті 15 та статті 16 ЦК України, частин других статей 55 та 124 Конституції України та статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Ухвалою ВСУ від 25 травня 2010 року касаційна скарга комунального підприємства з експлуатації і ремонту житлового фонду "Житло-сервіс" відхилена і залишена без змін рішення Святошинського районного суду м. Києва від 25 вересня 2009 року та ухвала апеляційного суду м. Києва від 19 січня 2010 року за позовом ОСОБА_4 до комунального підприємства з експлуатації та ремонту житлового фонду «Жило-сервіс» про відшкодування шкоди, завданої залиттям квартири та визнання акту про причини залиття недійсним, за касаційною скаргою комунального підприємства з експлуатації і ремонту житлового фонду "Житло-сервіс" на рішення Святошинського районного суду м. Києва від 25 вересня 2009 року та на ухвалу апеляційного суду м. Києва від 19 січня 2010 року, якими було визнано:

- позов ОСОБА_1 до Комунального підприємства з експлуатації та ремонту житлового фонду «Жило-сервіс» про відшкодування шкоди, завданої залиттям квартири **та визнання акту про причини залиття недійсним - задовольнити.**

Стягнути з Комунального підприємства з експлуатації та ремонту житлового фонду «Жило-сервіс» на користь ОСОБА_1 матеріальну шкоду в розмірі 8 213 грн. витрати за

проведення експертного дослідження в розмірі 1502 грн. 40 коп., витрати за інформаційно-технічне забезпечення розгляду справи в розмірі 30 грн., а всього - 9 745 (дев'ять тисяч сімсот сорок п'ять) грн. 40 коп.

ОСОБА 3 про причину залиття квартир за адресою: АДРЕСА 1 від 13.03.2007 р. - недійсним.

Стягнути з Комунального підприємства з експлуатації та ремонту житлового фонду «Жило-сервіс» на користь держави судовий збір у розмірі 31 (тридцять одна) грн.

Ухвалою ВССУ від 25 липня 2014 року заявнику відмовлено у відкриті касаційного провадження на рішення Деснянського районного суду м. Києва від 07 травня 2014 року та на ухвалу Апеляційного суду м. Києва від 11 червня 2014 року у цивільній справі за позовом Рейніш Ользі Михайлівні до Об'єднання співвласників багатоквартирних будинків «Київ-10», 3-ї особи Дудко Ігор Володимирович, Золотаревич Леонід Олександрович про визнання дій та бездіяльності незаконною, комісії по встановленню факту залиття нелегітимною, **акту про залиття квартири недійсним**. Підставою для прийняття рішення про відмову у в задоволенні позовних вимог є те, що **Акт залиття не може бути визнаний незаконним** відповідно до норм **ст.ст.15,16,215 ЦК України**. Щодо позовних вимог про визнання дій та бездіяльності незаконною, комісії по встановленню факту залиття нелегітимною суди встановили, **що ст. 16 ЦК України**, якою встановлено способи захисту цивільного права, **не встановлює такого способу захисту цивільного права** як визнання беззаконною діяльності по створенню комісій, незаконними дії фізичної чи юридичної особи, визнання комісій нелегітимними.

Вважається таким, що існує неоднозначність застосування судами загальної юрисдикції при однакових юридичних обставинах одного і того самого положення, а саме: в одному випадку (ухвала ВСУ від 25 травня 2010 року) суд встановив Акт залиття недійсним застосувавши ст.ст.15,16 ЦК України та ст.ст. 55,124 Конституції України, а в іншому випадку (ухвала ВССУ від 25 липня 2014 року) зробив висновок, що не має можливості встановити Акт залиття недійсним так як нормами ст. 215 ЦК України не передбачено такої можливості та не застосував норми ст.ст.15,16 ЦК України, норми ст.ст. 55,124 Конституції України, ст.13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, що призвело та й подальшому може призвести до порушення конституційних прав і свобод громадянки України Рейніш О.М.

Більш того, **Постановою ВСУ від 21 травня 2012 року (справа №6-20цс11)** суд зробив наступний висновок - законодавчі обмеження матеріально-правових способів захисту цивільного права чи інтересу підлягають застосуванню з дотриманням положень ст. ст. 55, 124 Конституції України та ст. 13 Конвенції, **відповідно до яких кожна особа має право на ефективний засіб правового захисту, не заборонений законом**.

Оскільки положення Конституції України та Конвенції мають вищу юридичну силу (ст. ст. 8, 9 Конституції України), а обмеження матеріального права суперечать цим положенням, порушення цивільного права чи цивільного інтересу **підлягають судовому захисту і у спосіб, не передбачений законом, але який є ефективним засобом захисту, тобто таким, що відповідає змісту порушеного права, характеру його порушення та наслідкам, спричиненим цим порушенням**.

Обмежене тлумачення касаційним судом ст. 16 ЦК України суперечить зазначеним положенням та призвело до неправомірної відмови ОСОБА_1 в реалізації його права на судовий захист.

Вважається таким, що існує неоднозначність застосування судами загальної юрисдикції при однакових юридичних обставинах одного і того самого положення, а саме: в одному випадку (Постанова ВСУ від 21 травня 2012 року,) суд встановив - обмежене тлумачення касаційним судом ст. 16 ЦК України суперечить ст. ст. 55, 124 Конституції України та ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, відповідно до яких кожна особа має право на ефективний засіб правового захисту, не заборонений законом та призвело до неправомірної відмови ОСОБА 1 в реалізації його права на судовий захист, а в іншому випадку (ухвала ВССУ від 25 липня 2014 року) суд застосував обмеження, які передбачені нормами ст. 16 ЦК України та зробив висновок, що

ст.16 ЦК України якими встановлено способи захисту цивільного права, не встановлює такого способу захисту цивільного права як визнання незаконною бездіяльності по створенню комісій, незаконними дії по затвердженню акту залиття, визнання комісій нелегітимними – тобто відмовив у праві на ефективний засіб правового захисту, не захищений законом, порушуючи норми ст. ст. 55, 124 Конституції України та ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, що, що призвело та й подальшому може призвести до порушення конституційних прав і свобод громадянки України Рейніш О.М.

Конституційний суд вже аналізував частину другу статті 55 Конституції в аспекті можливості оскарження дії посадових осіб (рішення від 25 листопада 1997 року № 6-зп) та прийшов до висновку п.1 Рішення - Частина Другу статті 55 Конституції України необхідно розуміти так, що кожен, тобто громадянин України, іноземець, особа без громадянства має гарантоване державою право оскаржити в суді загальної юрисдикції рішення, дії чи бездіяльність будь-якого органу державної влади, органу місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, якщо громадянин України, іноземець, особа без громадянства вважають, що їх рішення, дія чи бездіяльність порушують або ущемлюють права і свободи громадянина України, іноземця, особи без громадянства чи перешкоджають їх здійсненню, а тому потребують правового захисту в суді.

Виходячи з вище наданого, - є всі підстави вважати, що існує неоднозначне застосування судами загальної юрисдикції одного і того самого положення – статей 15,16 ЦК України, ст. ст. 55, 124 Конституції України та ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, що призвело та й подальшому може призвести до порушення конституційних прав і свобод громадянки України Рейніш О.М.

Крім цього, хотів би звернути увагу суду щодо можливості визнання Акту залиття (обстеження) незаконним (недійсним).

Відповідно до п.3 ч.2 ст.11 ЦК України - підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є завдання майнової (матеріальної) та моральної шкоди іншій особі.

Тобто, якщо актом про залиття, в якому відповідно до абз. 2 п. 2.3.6 Правил утримання жилих будинків та прибудинкових територій, затверджених наказом Державного комітету України з питань житлово-комунального господарства від 17.05.2005 р. № 76, встановлюється причини та винуватець залиття – то акт залиття (обстеження) є підставою виникнення цивільних прав та обов'язків по відшкодуванню винуватцем залиття завданою матеріальної та моральної шкоди відповідно до п.3 ч.2 ст.11 ЦК України. Можливість визнання такого права - Акту залиття (обстеження) незаконним (недійсним), як спосіб захисту свого права (інтересу) - гарантовано ст. ст. 55, 124 Конституції України та ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Керуючись вище наданим та статей 55,124,147,150 Конституції України, статей 13,42,43, 82,94 Закону України «Про Конституційний Суд України» , -

Прошу:

1. Прийняти конституційне звернення до розгляду;
2. Дати офіційне тлумачення статі 15, частини 1 та абзацу 2 частини 2 статті 16 ЦК України у взаємозв'язку з положеннями статей частин 2 статей 55,124 Конституції України та ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод в аспекті можливості визнання Акту залиття (обстеження) недійсним, можливості визнання комісій нелегітимними та можливості визнання дій, бездіяльність посадових осіб, які не є суб'єктами владних повноважень, незаконними.

Додаток:

З повагою,
Громадянка України

О.М. Рейніш

«3» грудня 2014 року